

Hồi thứ Tư

Dùng Tân Chiêu Đả Bại Cuồng Đồ

Địch Vân hần học đáp:

– Hoặc giả lão gia nói rất đúng, nhưng chê bai gia sư chẳng ra gì thì tiểu tử không học nữa.

Lão cái cười ha hả, vươn tay xoa đầu chàng hỏi:

– Hay lắm! Hay lắm! Tâm địa thằng nhỏ này thật trung hậu. Ta rất ưa thích những kẻ như ngươi. Ta nhận lỗi rồi. Từ giờ trở đi không chỉ trích sư phụ ngươi nữa câu nào nữa. Ngươi đã bằng lòng chưa?

Địch Vân đổi giận ra mừng cười đáp:

– Bá bá mà không mạt sát gia sư thì tiểu tử xin dập đầu làm lễ.

Dứt lời chàng quỳ mọp xuống đất, dập đầu “bình bình” mấy cái. Lão cái cười hi hi nhận lay rồi tiếp tục giải thích kiếm chiêu. Nhưng chiêu “Hốt thính văn kinh phong”, “Liên sơn thạch bố đào” nguyên là câu “Phủ thính văn kinh phong”, “Liên sơn nhược ba đào”. Những chiêu “Lạc nê chiêu đại thư”, “Mã mạnh phong tiểu tiểu” nguyên là “Lạc nhật chiếu đại kỳ”, “Mã minh phong tiêu tiêu”.

Lão còn giải thích thêm: Theo thổ âm ở Tương Tây, chữ “Nê” phát âm giống như chữ “Nhật”. Nhưng lão chỉ nói vậy thôi chứ không nhắc gì đến chuyện lầm lỗi của Thích Trường Pháp, với mục đích duy nhất là cho Địch Vân hiểu những chỗ sai lầm.

Lão cái nói tiếp:

– Trong kiếm pháp của ngươi vì nhiều chỗ mâu thuẫn khó hiểu, chẳng thể nói một lúc mà hết được. Vậy ta dạy ngươi ba chiêu để đến mai lại đấu với tám tên tiểu tử ngu dốt kia. Ngươi ráng mà ghi nhớ lấy.

Địch Vân phấn khởi tinh thần, không biết gì là mỗi một nữa. Chàng chú ý nhìn lão cái dùng cây gậy trúc làm kiếm để ra chiêu.

Chiêu thứ nhất là “Thích kiên thức” nhằm vào trường hợp nếu địch nhân chỉ phòng thủ, vĩnh viễn khó mà đâm trúng họ. Vậy cần phải phóng kiếm ra sau mà đã tới trước mới đâm trúng vai đối thủ được.

Chiêu thứ nhì kêu bằng “Nhĩ quang thức” thì chính là chiêu thức vừa rồi lão cái đưa kiếm sang tay trái, dùng tay mặt đánh chàng một cái bạt tai. Chiêu này rất cổ quái! Dù địch nhân biết rõ mình đổi tay kiếm để xoay tay mặt đánh một cái bạt tai mà không né tránh được, vì tránh qua mé tả bàn tay sẽ tát qua mé tả, hay tránh qua mé hữu cũng vậy. Càng né tránh chàng bị đòn nặng.

Chiêu thứ ba là “Khử kiếm thức” vừa rồi lão cái dùng cây gậy trúc xoay cho trường kiếm của chàng tuột bay đi tức là chiêu thức đó.

Cả ba chiêu thức đó lão cái đều đã sử dụng vào người Dịch Vân.

Nguyên ba thức này đều có tên bằng cổ thi rất thanh nhã, nhưng lão cái thấy Dịch Vân ít hiểu chữ nghĩa mà dạy thơ cho chàng, chỉ tổ làm rối loạn tâm thần, lão liền đổi thành ba tên ai nghe cũng hiểu ngay.

Dịch Vân chẳng lấy gì làm thông minh cho lắm, nhưng bản tính rất cương nghị. Chàng học ba chiêu này mất hơn một giờ mới thành thuộc.

Lão cái cười nói:

– Được rồi! Bây giờ ngươi phải ưng chịu với ta một điều là việc đêm nay ta dạy kiếm pháp cho ngươi không được thố lộ với ai, dù là sư phụ hay là sư muội ngươi cũng thế. Nếu không thì...

Dịch Vân kính trọng sư phụ chẳng khác gì phụ thân, và đối với cô sư muội xinh đẹp đã ngấm ngấm đem lòng luyến ái từ lâu mà bảo chàng phải dấu diếm cả hai nhân vật này thì thật là một vấn đề nan giải cho chàng. Bởi thế trong lúc nhất thời chàng ngần ngừ không trả lời được.

Lão cái thở dài nói tiếp:

– Nguyên do vì đâu thì ta không tiện nói ngay bây giờ. Có điều ngươi mà tiết lộ câu chuyện đêm nay tất mạng ta khó nổi bảo toàn. Nhất định ta phải chết dưới lưỡi kiếm Ngũ Vân Thủ Vạn Chấn Sơn.

Dịch Vân giật mình kinh hãi hỏi:

– Lão bá bá! Võ công lão bá bá đã cao thâm như vậy, sao còn sợ tặc sư bá?

Lão cái không đáp, cất bước ra đi, vừa đi vừa nói:

- Ngươi có lòng hại ta hay không thì là tùy ở ngươi.

Dịch Vân vội chạy theo đáp:

– Đa tạ lão bá còn chưa thấy đâu khi nào tiểu tử dám hại mạng lão bá? Tiểu tử mà tiết lộ nửa lời sẽ bị trời tru đất diệt.

Lão cái chân không dừng bước băng băng ra đi.

Dịch Vân ngơ ngác hồi lâu, chợt nhớ tới quên chưa hỏi họ tên lão cái, liền lớn tiếng gọi:

– Lão bá bá! Lão bá bá!

Nhưng lão cái đã mất hút vào trong bụi cây.

Sáng sớm hôm sau, Thích Trường Pháp thấy Dịch Vân mắt tím bầm, mũi sưng vù, rất lấy làm kỳ, hỏi:

– Ngươi đánh nhau với ai mà bị thương đến thế này?

Địch Vân không quen nói dối, ấp úng khó nổi trả lời.

Thích Phương cười hỏi:

– Phải chăng sư ca bị tên đại đạo Lữ Thông đánh từ bữa qua?

Thích Trường Pháp làm gì hiểu được chuyện đêm qua, nên cũng không hỏi vặn nữa.

Thích Phương nắm vạt áo Địch Vân kéo chàng đi. Hai người đi lối cổng mé bên ra tới cạnh giếng. Nơi đây vắng vẻ không có ai, hai người liền ngồi xuống lan can giếng. Thích Phương nhỏ nhẹ hỏi:

– Sư ca! Đêm qua sư ca đánh nhau với ai vậy?

Địch Vân ấp úng chưa kịp trả lời. Thích Phương lại nói tiếp:

– Đại ca đừng dấu tiểu muội nữa. Ban ngày hôm qua sư ca tỷ đấu với Lữ Thông, hấn quyền đâm chân đá vào những chỗ nào trong người đại ca, tiểu muội đều nhìn thấy rõ rồi. Hấn không đánh trúng mắt đại ca cái nào.

Địch Vân biết rằng khó dấu nổi cô này. Chàng tự nhủ:

– Ta chỉ cần đừng tiết lộ câu chuyện của lão bá bá, còn ngoài ra chẳng có chi quan hệ.

Chàng liền đem vụ tám tên đệ tử ở Vạn Môn nửa đêm đến gây chuyện rồi xảy ra cuộc tỷ kiếm và chàng phải thất bại, nhục nhã thế nào, nhất nhất thuật lại.

Thích Phương càng nghe càng căm hận. Mặt đỏ bừng lên, cô hần học nói:

– Bọn chúng tám người đánh một mình sư ca, có chi đáng kể là hảo hán?

Địch Vân đáp:

– Không phải cả tám người đồng thời ra tay, mà là ba, bốn tên đánh một mình tiểu huynh.

Thích Phương hậm hực nói:

– Hừ! Ba, bốn người bọn chúng liên thủ đủ đả bại sư ca rồi, mấy tên đứng bên ngoài mới không động thủ. Giả tỷ ba, bốn tên đánh không lại thì rồi năm, sáu người hay bảy, tám người sẽ xúm vào đánh hôi.

Địch Vân gật đầu đáp:

– Chắc là như vậy.

Thích Phương đứng phắt dậy nói:

– Chúng ta đến cáo tố với gia gia, xem Vạn Chấn Sơn xử trí ra sao?

Trong cơn thịnh nộ cô không kêu Vạn sư bá mà gọi thẳng tên Vạn Chấn Sơn.

Địch Vân vội can ngăn:

– Đừng! Tiểu huynh đã thua chúng rồi mà còn cáo tố với sư phụ thì có khác gì bảo người ta coi thường thầy trò mình.

Thích Phương hắng dặng một tiếng chưa biết nói sao. Bỗng cô ngó thấy áo chàng bị rách nhiều chỗ, trong lòng thương tiếc, liền lấy kim chỉ trong bọc ra khâu lại cho chàng.

Mái tóc Thích Phương đung vào cầm Dịch Vân làm cho hơi ngứa, nhưng mũi chàng ngửi thấy mùi thơm của người xử nữ, lòng chàng không khỏi băng khuâng, khẽ cất tiếng gọi:

– Sư muội!

Thích Phương gạt đi:

– Đừng nói! Đừng để cho người ta đổ oan cho mình là quân trộm đạo.

Nguyên trên giải đất Tam Tương ở Giang Nam, dân gian có tục mê tín là khi người mặc áo để người khác khâu vá hoặc đính khuy mà lên tiếng là người ngoài sinh lòng ngờ vực đã lấy trộm cắp vật gì. Truyền thuyết này không hiểu từ đâu đưa tới nhưng ai cũng tin là sự thực.

Tối hôm ấy, những khách mừng thọ đã cáo từ về hết. Vạn Chấn Sơn đặt tiệc ở sảnh đường để thết đãi sư đệ. Tám tên đệ tử cũng ngồi phía dưới bồi tiếp. Cả thảy mười hai người ngồi quanh một cái bàn tròn.

Rượu đã ba tuần, Vạn Chấn Sơn chợt thấy môi miệng Dịch Vân sưng vếu lên, ăn uống rất khó khăn liền nói:

– Dịch hiền đệ! Hôm qua hiền đệ phải một phen cực nhọc! Lại đây! Ăn thêm một chút!

Lão gấp một cái đùi gà đặt vào đĩa của chàng.

Chu Kỳ đột nhiên kịt mũi một cái.

Thích Phương trong lòng đã chứa đầy lửa giận, bây giờ không nhẫn nại được nữa, cô lớn tiếng:

– Vạn sư bá! Tệ sư ca bị thương đây không phải là đòn của Lữ Thông mà là do tám vị cao đồ của sư bá đã liên thủ đánh y.

Vạn Chấn Sơn và Thích Trường Pháp đều giật mình kinh hãi hỏi:

– Sao?

Trong tám tên đệ tử ở Vạn môn, Thẩm Thành nhỏ tuổi nhất mà cũng lẻo mép nhất. Gã cướp lời:

– Dịch sư ca đả bại Lữ Thông rồi nói sư phụ lão nhân gia nhát gan sợ việc, không dám động thủ với Lữ Thông nên y phải ra mặt mới đánh đuổi được đại địch để rửa mặt cho lão nhân gia. Bọn đệ tử tức quá...

Vạn Chấn Sơn biến sắc, nhưng lão đầy công phu hàm dưỡng liền tươi cười nói:

– Đúng thế! Vụ này quả Dịch hiền đệ đã cứu vãn thể diện cho chúng ta.

Thẩm Thành lại nói:

– Vạn sư ca nghe y buông lời cuồng ngạo không nhịn được mới cùng y tỷ kiếm và Vạn sư ca đã chiếm thượng phong.

Địch Vân tức giận hỏi:

– Người...người nói nhăng nói càn... Ta... ta...

Nguyên chàng ăn nói đã vụng về lại nghe Thẩm Thành bịa chuyện vu cáo, chàng vừa nóng nảy vừa tức giận, ấp úng mãi không nói nên lời.

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Người bảo sao? Cái gì mà Khuê nhi chiếm được thượng phong?

Thẩm Thành đáp:

– Đêm qua Vạn sư ca cùng Địch sư ca tỷ kiếm ra sao, bọn đệ tử đều không trông thấy. Sáng sớm hôm nay, Vạn sư ca mới kể lại, dường như sư ca đã dùng chiêu... dùng chiêu...

Gã quay lại nhìn Vạn Khuê hỏi:

– Vạn sư ca! Sư ca đã dùng chiêu số gì để thắng Địch sư ca?

Vạn Khuê đáp:

– Chiêu “Trường an nhất phiến nguyệt, Vạn hộ đảo y thanh.”

Hai gã một tung một hứng lấp liếm vụ tám tên liên thủ đánh Địch Vân. Vạn Khuê đả bại Địch Vân ra sao, người ngoài không ai ngó thấy, dĩ nhiên không hỏi đến chuyện kéo bè kéo đảng đánh một người. Hơn nữa, Thẩm Thành bất quá là đứa con nít, mười lăm, mười sáu tuổi, vẻ mặt ngây thơ, nên ai cũng tin là gã nói thật.

Vạn Chấn Sơn lẩm nhẩm gật đầu nói:

– Té ra là thế!

Thích Trường Pháp vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ bừng lên, đập tay xuống bàn quát:

– Vân nhi! Ta đã căn dặn người không được gây chuyện bất hòa với các vị sư huynh dưới trướng Vạn sư bá. Sao người còn đánh nhau với y?

Địch Vân thấy sư phụ tin lời Thẩm Thành, chàng tức run lên, miệng ấp úng:

– Sư phụ!... Đệ tử... đệ tử không có...

Thích Trường Pháp vung tay đánh chàng một cái bạt tai, quát mắng:

– Đã hành động lầm lỗi lại còn chối cãi ư?

Địch Vân không dám né tránh mà phát chưởng của sư phụ chàng rất nặng khiến nửa mặt chàng sưng vù lên.

Thích Phương vội la:

– Gia gia! Sao gia gia không hỏi rõ đầu đuôi?

Địch Vân tức giận như người phát điên, nhảy vọt lại chụp thanh trường kiếm để trên ghế phía sau chàng. Chàng rút kiếm khỏi vỏ nhảy ra giữa sảnh đường hô:

– Gã... Vạn Khuê kia! Người bảo đánh bại ta thì ra đây đánh nữa ta coi...

Thích Trường Pháp cả giận quát hỏi:

– Người có về chỗ không?

Lão vừa nói vừa đứng dậy muốn vung quyền lại đánh.

Thích Phương giữ chặt lấy lão la lên:

– Gia gia!

Địch Vân lại quát lớn:

– Bọn người cả tám tên có giỏi thì xông cả ra đây! Tên nào không dám ra là giống chó đẻ, là quân rùa đen!

Chàng là một thiếu niên quê mùa, trong lúc phần nộ không nhịn được, dùng những từ ngữ thô tục mắng loạn lên.

Vạn Chấn Sơn chau mày nói:

– Đã vậy các người ra lãnh giáo kiếm pháp của Địch sư ca!

Tám tên đệ tử không ngờ sư phụ bảo vậy, chúng liền rút kiếm chia ra tám phương vây Địch Vân vào giữa.

Địch Vân hét lớn:

– Đem qua tám quân chó đẻ đánh một mình ta. Bữa nay lại tám tên chó đẻ...

Thích Trường Pháp quát:

– Vân nhi! Người nói nhăng nói càn gì thế? Đấu kiếm là đấu kiếm, có phải đấu miệng đâu mà lảm lời?

Vạn Chấn Sơn nghe chàng thóa mạ một điều “quân chó đẻ”, hai điều “quân chó đẻ” trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt, vì trong tám tên đệ tử thì Vạn Khuê là con trai lão, Địch Vân thóa mạ như vậy tức là chửi thẳng vào mặt lão.

Nhưng lão thấy tám tên đệ tử chia ra đứng tám phương thành thế bao vây hợp kích, liền quát hỏi:

– Địch sư huynh đã coi thường các người, thì các người lấy một chọi một, chẳng lẽ chính các người cũng coi thường mình?

Đại đệ tử Lỗ Khôn đáp:

– Dạ sư phụ!

Rồi gã bảo đồng bạn:

– Các vị sư đệ hãy lui ra, để tiểu huynh lãnh giáo mấy chiêu đầu của Địch

sư ca.

Ngũ đệ tử là Bốc Viên rất nhiều mưu trí. Đêm qua gã thấy Dịch Vân động thủ với Vạn Khuê và anh chàng quê mùa kia võ công không phải tầm thường. Bây giờ chàng lại nóng tính liều mạng thì đại sư huynh của gã chưa chắc thắng nổi. Gã tự nhủ:

– Nếu để Dịch Vân thắng trận thì sau dù có người đả bại y, nhục khí của Vạn môn cũng bị thương tổn rồi. Trong tám anh em đồng môn thì kiếm thuật của Tứ sư ca Tôn Quân cao thâm nhất. Vậy hay hơn hết để Tứ sư ca ra hạ y trước đi, khiến y không còn mở miệng được nữa.

Gã tính vậy liền lên tiếng:

– Đại sư ca là đại biểu cho bọn tiểu đệ, hà tất phải thân hành xuất mã. Xin nhường cho Tứ sư ca giáo huấn y cũng đủ.

Lỗ Khôn nghe nói hiểu ý ngay, liền mỉm cười đáp:

– Cũng được! Tứ sư đệ! Chúng ta cử người đó.

Gã vẫy tay một cái. Bảy người cùng lùi lại. Một mình Tôn Quân ra đấu với Dịch Vân.

Tôn Quân là người trầm mặc ít lời. Có khi suốt ngày gã không nói một câu, vì thế mà gã tiềm tâm để trí vào sự học. Kiếm pháp gã cao cường hơn đồng bạn nhiều. Gã thấy anh em đẩy mình ra mặt, liền lẳng lặng cầm trường kiếm tiến lại, cúi đầu khom lưng ra chiêu “Vạn quốc ngưỡng tôn Chu”, “Y quan bá diện bá”. Đây là một kiếm chiêu khởi đầu cực kỳ lễ độ.

Nhưng lúc Thích Trường Phát dạy Dịch Vân lại hô trạnh ra là “Phạn giốc nhượng tôn xú, nhất quan bá mã lưu” ngụ ý “Ta đây mới là cơm gạo thừa thãi, còn người chỉ là một cái bánh tét xấu xa. Bên ngoài tuy ta tỏ vẻ cung kính người mà trong lòng ta thóa mạ người đó. Ta là quan, người là con khỉ mà ta bá người thì ra ông quan bá giống súc sinh”.

Dịch Vân hiểu như vậy thành ra tức giận vô cùng. Chàng cũng cầm kiếm đứng cúi đầu khom lưng đáp lại bằng chiêu “Phạn giốc nhượng tôn xú, nhất quan bá mã lưu” chứ không chịu kém.

Chàng đang đứng khom lưng, chưa ngẩng người trở lại, đã hơi trường kiếm đâm tới bụng dưới Tôn Quân.

Bọn đệ tử ở Vạn môn thấy vậy đồng thanh la hoảng.

Tôn Quân xoay kiếm vung lên đỡ gạt đánh “choang” một tiếng. Song kiếm đụng nhau. Hai người đều cảm thấy cánh tay tê chồn.

Lỗ Khôn hỏi:

– Thừa sư phụ! Lão nhân gia coi tên tiểu tử này hạ thủ có tàn độc không?

Gã vừa ra tay đã muốn hạ sát Tôn sư đệ.

Vạn Chấn Sơn ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

– Thằng lỏi quê mùa này làm sao lại phần nộ đến thế, vừa ra chiêu đã tính chuyện liều mạng?

Lại nghe những tiếng choang choảng vang lên. Dịch Vân và Tôn Quân khai diễn cuộc quyết đấu. Sau khi trao đổi mười chiêu, thanh trường kiếm của Tôn Quân đưa chênh chếch ra, để sơ hở bụng dưới.

Dịch Vân quát to một tiếng chống kiếm xông lại.

Tôn Quân rút kiếm về đề được kiếm của Dịch Vân xuống. Gã vung chưởng đánh tới trước ngực đối phương.

Bọn đệ tử ở Vạn môn đồng thanh hoan hô. Một tên la lên:

– Đánh một người còn không lại mà dám khoác lác đòi đánh với tám.

Dịch Vân lạng người đi một cái giựt trường kiếm về, vung lên tấn công như gió táp mưa sa.

Tôn Quân chống đỡ được mấy chiêu rồi xoay kiếm phản kích.

Đột nhiên Dịch Vân rung trường kiếm phóng tới. Một tiếng “sột” khê vang lên. Chàng đã đâm trúng vào bả vai Tôn Quân. Chính là chiêu “Thích kiên thức” mà lão cái đã truyền thụ cho.

Chiêu “Thích kiên thức” phóng tới đột ngột quá chừng, không ai có thể tiên liệu được.

Quần đệ tử ở Vạn môn la ó om sòm. Lỗ Khôn và Chu Kỳ đồng thời vung song kiếm ra đánh Dịch Vân.

Trường kiếm của Dịch Vân phóng qua mé tả một chiêu lại đâm qua mé hữu một đòn. “Kịch kịch” hai tiếng! Lỗ Khôn và Chu Kỳ đều bị trúng kiếm ở vai bên phải. Trường kiếm tuột tay rơi xuống đất.

Vạn Chấn Sơn sa sầm nét mặt la lên:

– Giỏi lắm!

Vạn Khuê vung trường kiếm, trợn mắt nhìn Dịch Vân. Đột nhiên gã quát to một tiếng rồi vung kiếm veo véo đâm liên ba nhát.

Dịch Vân gạt được hết. Đoạn chàng đưa kiếm qua tay trái, xoay tay mặt tát đánh “bốp” một cái vào mặt đối phương.

Chiêu này cũng đánh ra một cách rất đột ngột. Vạn Khuê còn đang ngơ ngác, Dịch Vân đã vung cước đạp vào trước ngực gã.

Vạn Khuê chống không nổi phải ngồi phệt xuống đất.

Bốc Viên chạy lại nâng đỡ Vạn Khuê, nhưng Dịch Vân không cho gã vào gần, vung kiếm đâm ra, Bốc Viên đành xoay kiếm đỡ.

Bọn Ngô Khảm, Phùng Viên, Thảm Thành ba tên thấy Dịch Vân hung mãnh

phi thường mà Vạn Khuê ngồi phệt dưới đất, miệng thổ máu tươi, không sao đứng dậy được. Chúng vừa kinh hãi vừa tức giận đều múa binh khí vây quanh Dịch Vân.

Lúc này bọn gia đình cùng tỳ bộc ở Vạn gia nghe tiếng binh khí đánh nhau trên sảnh đường tối tấp chạy lên coi.

Thích Trường Phát, hai mắt trợn ngược, vẻ mặt băng khuâng không biết làm thế nào.

Thích Phương nói:

– Gia gia ơi! Bọn chúng kéo bè đảng đánh một mình sư ca. Gia gia mau cứu y!

Lại nghe tiếng khí giới chát chúa vang lên, rồi bạch quang lóa mắt. Mấy thanh trường kiếm bay lên. Một thanh rớt xuống đám đông. Bọn tỳ bộc chạy tán loạn. Một thanh rớt xuống bàn tiệc. Còn một thanh cắm vào xà nhà trên đầu mọi người.

Chỉ trong khoảnh khắc, những trường kiếm trong tay bốn tên Bốc Viên, Ngô Khảm, Phùng Viên, và Thẩm Thành đều bị “Khử kiếm thức” của Dịch Vân đánh bay đi.

Vạn Chấn Sơn vỗ tay cười nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Thích sư đệ! Sư đệ đã luyện được môn “Liên Thành kiếm pháp”. Cung hỷ! Cung hỷ!

Thanh âm lão đầy vẻ thê lương.

Thích Trường Phát ngẩn người ra hỏi:

– Vạn sư ca nói cái gì “Liên Thành kiếm pháp”?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Mấy chiêu này của Dịch thế huynh chẳng phải Liên Thành kiếm pháp thì còn là gì nữa?

Rồi lão hô bọn đệ tử:

– Khôn nhi! Kỳ nhi! Khuê nhi! Các người lui về thôi. Dịch sư huynh của các người đã học được Liên Thành kiếm pháp của Thích sư thúc thì các người dịch làm sao nổi?

Lão lại nhìn Thích Trường Phát nói kháy:

– Sư đệ! Sư đệ giả vờ khéo thật! Đúng là bậc đại trí giả ngây giả đại.

Thích Trường Phát tức giận hỏi:

– Sao? Sư ca mắng tiểu đệ như vậy ư?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Hừ! Sư đệ vẫn giả vờ. Thật là thông minh đến cùng cực!

Địch Vân sử dụng ba đường kiếm chiêu “Thích kiên thức”, “Nhị quang thức”, “Khử kiếm thức” chỉ trong khoảnh khắc đã đả bại được cả tám tên đệ tử ở Vạn môn, ban đầu rất lấy làm đắc ý nhưng thấy mình thắng dễ dàng quá, trong lòng lại đâm ra hồ đồ, chân tay luống cuống. Chàng hết nhìn sư phụ lại ngó sư muội, rồi dòm sư bá, chẳng biết nói câu gì cho đắc thể.

Thích Trường Phát tiến lại gần rút lấy trường kiếm trong tay chàng. Đột nhiên lão vung kiếm chỉ mũi vào cổ họng chàng quát hỏi:

– Mấy chiêu kiếm này người học được của ai?

o O o